

ת"ד 4572/08/13 - מדינת ישראל נגד איליה קרייזל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4572-08-13 מדינת ישראל נ' קרייזל
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איליה קרייזל

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד דהן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מסירת פרטים לנפגע בתאונת דרכים, אי הגשת עזרה ואי דיווח למשטרה, עבירה על תקנות 144(א)(2) עד (4) לתקנות התעבורה בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.2.13, בשעה 20:15 לערך, נהג הנאשם ברכב בכביש מספר 4 ובהגיעו בסמוך לצומת מורשה, היה מעורב בתאונת דרכים עם רכב בו נהגה נטלי שרון (דויטש) ואף כי הנהגת המעורבת נחבלה בגופה כתוצאה מהתאונה ורכבה ניזוק, עזב הנאשם את המקום מבלי להושיט לה עזרה, מבלי למסור פרטיו ומבלי שדיווח למשטרה על קרות התאונה.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

מטעם המאשימה, העידה נטלי שרון (דויטש), נהגת הרכב המעורב וכמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: ת/1 - הודעת נאשם במשטרה, ת/2 - הצעת מחיר לתיקון הרכב המעורב, ת/3 - תעודה רפואית על שם העדה, ת/4 - תמונה של הרכב המעורב, ת/5 - צילום פתק ועליו פרטי רכב הנאשם.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותה של עדת התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל ובסמוך לפני צומת מורשה, לאחר שעדת התביעה האטה נסיעתה, בשל עומס תנועה במקום, אירע מגע בין רכב הנאשם לדופן שמאל של רכב העדה.

העדה עצרה, יצאה מן הרכב, קראה לכיוון הנאשם, אך הוא לא עצר רכבו במקום.

העדה נסעה אחריו, רשמה את מספר הרכב על פתק, ת/5 ורכב קטנוע שעבר במקום מסר לה גם כן את מספר רכב הנאשם והיא ווידאה כי מדובר באותו רכב.

הנאשם המשיך בנסיעה והעדה אף היא נסעה לדרכה.

למחרת, ניגשה העדה לקבלת טיפול רפואי בשל כאבים בצוואר.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט:

במקום ובזמן המפורטים בכתב האישום, הרגיש הנאשם מכה קלה ברכבו, הביט לימין וראה רכב בו נהגה אישה. לטענתו, הנהגת לא פנתה אליו, לא צעקה ולא סימנה שקרה דבר מה.

לגרסתו, ייתכן והנהגת נרדמה או שרכב שלישי נכנס בין רכביהם ופגע ברכבה וברכבו.

הנאשם רצה לעצור ולראות אם רכבו ניזוק, אך כיוון שהיה בנתיב השמאלי ביותר, המשיך בנסיעה כברת דרך ניכרת של מספר קילומטרים, עד בסמוך למפעל "קוקה קולה", שם עצר את הרכב והבחין כי יש שריטה בחזית הרכב. הנאשם המתין במקום כ-10 דקות, אולי מישהו יגיע ואז עזב את המקום.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות הצדדים ובחנתי הראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את התשתית העובדתית של כתב האישום מעבר לכל ספק סביר, אך אין בתשתית זו כדי לבסס עבירה על תקנה 144 (א) לתקנות התעבורה, אלא על עבירה על תקנה 145(א) לתקנות התעבורה וזאת מהנימוקים הבאים:

- 1.** גרסת עדת התביעה עשתה עלי רושם אמין ביותר ואני מעדיפה גרסתה על פני זו של הנאשם, אשר גרסתו לא הייתה אמינה בעיני ולפיכך, ובעת כי נגרם נזק לרכבה, כתוצאה מהמגע עם רכב הנאשם.
- 2.** הנאשם אישר כי חש כי היה מגע בין רכבו לרכב אחר, אישר כי נגרם נזק לרכבו, אך בחר שלא לעצור את הרכב במקום התאונה, אלא להמשיך בנסיעה. טענתו לפיה לא יכול היה לעצור את הרכב אלא במרחק של כ-6 ק"מ ממקום התאונה, אינה סבירה בעיני ועצם עצירת הרכב והמתנה במקום לנהג או נהגת המעורבים באירוע, עומדת בסתירה לגרסתו הראשונית של הנאשם, לפיה לא קרה דבר ולכן לא עצר רכבו במקום התאונה. האם באמת סבר הנאשם כי במרחק של 6 ק"מ ממקום התאונה, יוכל למצוא את הנהג המעורב?
- 3.** הנאשם העלה בעדותו מספר אפשרויות לאופן קרות המגע בין כלי הרכב, זאת בסתירה להודעה שמסר במשטרה, לפיה, לאחר שהרגיש את המכה ברכבו, לא ראה שום רכב קרוב אליו - שורה 43 ל-ת/1 ובסתירה לטענה אחרת, לפיה היה פקק תנועה במקום וכלי רכב רבים.

4. הנאשם נמנע מלהביא לעדות את אשתו, שישבה לצדו ברכב והימנעות זו תיזקף אף היא לחובתו.

5. עדת התביעה ניגשה לקבלת טיפול רפואי יום למחרת האירוע, כאשר גם לגרסתה, החלה לחוש כאבים בצוואר רק למחרת התאונה - ראה עמוד 5 לפרוטוקול, שורה 2, דהיינו, מיד לאחר קרות התאונה, לא יכול היה הנאשם לדעת כי נגרמה פגיעה גופנית למעורבת בתאונה ומכאן, שלא ניתן להרשיעו בעבירה על תקנה 144(א) לתקנות התעבורה, על חלופותיה, כאשר לשון התקנה קובעת במפורש:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נגדם או נפגע, יפעל לפי הוראות אלה..."

לאור כל האמור לעיל ומכח הסמכות הנתונה לי בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אני מוצאת כי די בראיות שהובאו בפני על מנת לקבוע כי הנאשם עבר עבירה של אי מסירת פרטים למעורב בתאונת נזק, בניגוד לתקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני עבירה זו, שכן מדובר באותה מסכת עובדתית וראייתית ואין בכך משום הפתעה או פגיעה בזכויותיו הדיוניות.

לפיכך, אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירה של אי מסירת פרטים למעורב בתאונת נזק, בניגוד לתקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, במעמד הצדדים